

GOSPA BOVARY

Dnevnik branja

1. Branje

Knjiga se prične s sekundarno glavno osebo in sicer z gospodom Bovaryem.

Opazam, da se knjiga začne z novimi upi.

Charles Bovary je sin nižje razrednega zdravnika, ki si zapravi ves svoj ugled s prevaro ter z gospodovalno materjo gospo Bovary, ki zastavi svojemu sinu visoke cilje in zanj stori vse.

Charles je tako »nebogljen« otrok, ki s kmečko marljivostjo naredi šolo in postane lokalni zdravnik v Tostesu. Ker je Charles popolnoma podrejen materi, mu ta poišče tudi ženo, staro vdovo gospo Dubuc.

Tukaj lahko vidimo, kako je Charles vedno podredil drugim. Ubogal je nasvet matere, nato pa je, kljub pomanjkanju zakonske ljubezni, poslušal ženo.

Med njegovim službovanjem v Tostesu prvič spoznamo takrat še gospodično Bovary.

Gospodična Bovary je tukaj še zelo skrbna, predana očetu, nadomešča mrtvo mater, predvsem pa zelo sramežljiva in sanjava. Skozi branje sem dobila občutek, da Emma tukaj že sanja in da se ji poroka z mladim zdravnikom se ji ne zdi slaba ideja, saj v njej vidi izhod v širni svet, svet pomembnih ljudi.

Po smrti Charlesove žene, Charles večkrat zahaja v Bertaux, kjer se Emma čedalje bolj približuje njegovemu srcu. Emma kaže njeno prefinjenost tudi, ko toži, da jo spomladi dajejo vrtoglavice in ko razkazuje svoje glasbene zvezke. Emma je razgledano dekle, saj se je šolala pri Uršulinkah. V samostanu je bila knjižnica polna ne samo cerkvenih knjig pač pa tudi posvetnih, kjer je Emma sanjala o bogatih princih.

Sama potoži Charlesu, da bi rada živela v mestu, kjer so izobraženi in pametni ljudje, kjer bi lahko sama našla sebi primerne ljudi.

Tukaj lahko opazimo prvo njeno željo, ki se je rodila iz posvetnih knjig. Željo po boljšem življenju in sanjavih dogodkih, uglednih plesih itd...

Seveda Charlesa je očarala, zato poprosi Emminega očeta za njeno roko. Oče Rouault meni, da Charles ni tako slab, poleg tega pa potrebuje tudi denar za povračilo dolgov, zato sprejme Charlesovo roko.

Emmina poroka se prične s prvim razočaranjem, saj si Emma želi pravljичno poroko ob polnoči ob soji luči, a oče za to nima posluha. Njeno romantično sanjarjenje je že v kali zatrto. Charlesova čustva se po poroki hitro okrepijo medtem ko Emma ne kaže nikakršnih čustev.

Emmina pričakovanja so velika, a resničnost je skromna. Ko se preseli k Charlesu je razočarana, namesto bogate zdravnikove vile, jo čaka majhna vlažna hišica. A sprva se sprijazni tudi s tem in navdaja jo novo upanje, kako bo vse prenovila in osvežila.

Medtem ko Emma sanja o veliki goreči ljubezni in neizmerni romantiki, je zopet razočarana. Charles je presrečen, ko lahko odide z njo na sprehod ali ko imata skupno večerjo. Srečen je že samo ob pogledu na njeno milino.

Emma se je poročila misleč, da je to ljubezen, a ko v zakonu ne občuti strasti, blaženosti in omam iz posvetnih knjig, ji vse postaja brez smiselno in dolgočasno.

Da je imela Emma rada pozornost, lahko opazimo že, ko je bila v samostanu.

Emmo so redovnice smatrale, da je bila poklicana in zato so ji ves čas glavo polnile z litanijami, molitvami, Svetim Pismom... Verjetno je tudi zaradi tega Emmi vse skupaj presedlo.

Za Emmo so popolne medene počitnice, potovanje v dežele zvenceh imen, a ker s Charlesom nikdar potovanj ne doživi, je tukaj že novo razočaranje.

Kljub temu, da je Emma zgledna žena, ki skrbi za svojega moža na vsakem koraku, se ji Charles čedalje bolj gnusi. Ona, ki je omikana gospa, se sprašuje kako se je lahko poročila s tako skromnim zdravnikom.

Tukaj se mi zdi Emma sebična, namesto, da bi spoštovala kar ji daje Charles, to cenila, vse skupaj izniči in postavi Charlesa kot črno ovco, krivca za njeno nesrečo. Po drugi strani pa jo razumem njeno ravnanje, saj se je dolgočasila in iz dolgočasje začela s hudobnimi mislimi.

Namesto da bi Emma zaupala svojemu možu, se le ta, še bolj zapre vase.

A nenadoma njuno življenje razvedri povabilo državnega tajnika Markiza, ki ju povabi na ples. Emma se tega plesa močno veseli in končno prepriča Charlesa, da se ga udeležita. Emma je očarana, končno je med pomembnimi ljudmi. Vse kar je v gradu v Vaubyessardu, se ji zdi najlepše, bogato, posebno... Skrbno se pripravi in se sekira, da ima tako štorastega in nesposobnega moža.

Emmine sanje so se le uresničile in tukaj lahko spet vidimo, da se je Emmi zopet porodilo novo upanje, hkrati pa zaničevanje njenega nesposobnega moža. Emma se je skrbno pripravila hkrati pa je opazila vse napake drugih, kar kaže na njeno pomanjkanje samozavesti ob njenem možu.

Spomin na ples Emmi krajša še mnoge dni, a vendar jo kmalu napolni obup in dolgočasje. Tako si kupuje vse modne revije, skrbno šiva nova oblačila. Želi si umreti a hkrati živeti v Parizu.

Charles vneta dela in služi denar, Emma pa skrbno pazi na gospodinjska dela. A Emmo jezi, da je Charles ubogi lokalni neambiciozni zdravnik.

Zanimiv se mi zdi tudi ta dogodek:

Charlesa osramoti pacient vpričo njegove družine in Charles pripoveduje zgodbo z nasmeškom na ustih. Emma se silno razburi in pomiluje Charlesa: »Kakšen revež! Kakšen revež!« in hlipa v jezi.

Emmo začnejo motiti tudi druge stvari, kot so Charlesova požrešnost, srkanje juhe in druge malenkosti.

Leto mine in Emma pričakuje vabilo iz Vaubyessardina, ker vabilo ne pride, je Emma močno užaljena, jezna, razočarana, a kmalu njeno razočarano srce napolni praznina.

Opusti tudi vse konjičke, petje, igranje, branje...

Navsezadnje ji postane tako vseeno, da pozabi skrbeti sama zase. Popolnoma se zapusti, cele dneve hodi v pižami, ne zanimajo jo govorice... Emma postaja muhasta in sitna, a Charles ne ve kaj je narobe. Ko se Emma že res obnaša čudno, se Charles odloči, da jo odpelje k svojemu nekdanjemu učitelju. Emma ima bolezen na živcih in nujno je, da zamenjata okolje. Ko odhajata je Emma že noseča.

Prvi del se konča skorajda žalostno, a hkrati pokaže novo upanje za Emmo. Emma pričakuje otroka, hkrati pa bo spoznala nove ljudi, novi dom...

V prvem delu sem že spoznala, da je Emma vedno iskala tolažbo v prihodnosti, češ, »ko bom drugje bo bolje, ko bom bogata bo bolje, če bom imela novo obleko bo bolje...«

2. del

Emma Bovary se preseli iz malega mesta v drugo malo mesto Yonville-l'Abbaye. In hipoma postaneta z gospodom Bovaryem najpomembnejša v mestu.

Tukaj nam avtor pokaže njegove pisateljske sposobnosti in nam postreže z dolgimi opisi, ki jim ne vidimo konca, vse v personalni obliki, kot da bi nam v ozadju govorila Emma.

Začetek citata:

» Zdaj je četrtič spala v neznanem prostoru. Prvič je bilo tistega sne, ko je ostala v samostanu, drugič ob prihodu v Tostes, tretjič v Vaubyessardu, nocoj četrtič; in vsakič je bilo, kakor da v njenem življenju nastopa novo obdobje. Bila je prepričana, da se stvari na različnih krajih ne morejo odbijati na enak način, in ker že preživeti kos življenja ni bil prav nič prijeten, bo to, kar jo še čaka, zagotovo boljše,« konec citata.

Ta citat mi je povedal veliko. Povedal mi je da je Emma močna gospa, da je že tolikokrat upala, tudi obupala, a sedaj spet upa, spet je polna pričakovanja.

Gospa Bovary je zopet na konju. Vselijo se v novo hišo, najlepšo na trgu. Sprva se počuti pomembno, ko spozna lekarnarja gospoda Homaisa, saj se tudi gospod Homais poleg nje počuti pomembno in povišuje njenega moža.

Bovaryeva hodita v gostišče Zlati Lev, kjer pa vsak večer obeduje tudi mlad pisar Leon, ki študira pravo. Že prvi večer padeta v globok pogovor. Emma spozna, da je fant razumen, čeden, romantičen, da bi bil lahko njen ljubimec...

Leon nedvomno opazi, da je Emma čedna, uglajena gospa, z nadvse prefinjenimi kretnjami...

Kaj hitro najdeta skupne konjičke in se močno ujameta.

Ponavadi je Emma mrzla, hladna, nepotrpežljiva do Charlesa, a do Leona je navihana, prefinjena, prijazna, zasanjana...

Ker Emma ne more izživeti sanj ob svojem možu, si išče uteho drugod, zato se ji zdi Leon ravno pravi.

Ko berem, kako Charles ne opazi poželjivih pogledov Leona, namenjenih Emmi, se čudim.

Kako ničesar ne sluti? Kako lahko verjame, samo zdravniku, da je Emma bolna na živcih?

Zakaj vedno iskašče odgovore drugje, a nikoli pri sebi? Mogoče bom izvedela kasneje v knjigi.

Emma je noseča, skupaj z Leonom hodita na sprehode, veliko se pogovarjata, Charles pa hodi v službo in je srečen, da bo dobil sina. Charles je ves raznežen in romantičen, a Emmi se zdi otročji in neokusen, zato ga komaj prenaša.

Vsak dan hrepeni po veliki avanturi in tako se zaljubi v Leona.

Emma rodi deklico, kateri da ime Berthe, a zanjo ne pokaže nobenega zanimanja in jo odda v rejo k materi Rollet.

Emma ima tudi ves čas težave s taščo, ki je očita, da je potratna, lena, da ne pokaže nobenega zanimanja za hčer. Z Emmo se ves čas prepirata, Charles pa miri obe, nazadnje se skregata tako močno, da Charlesova mama odide.

V tem času, ko Leon goji čustva do Emma, tudi Emma strastno sanja o njem. Emma ve, da jo Leon obožuje, zato jo njena strast vodi naravnost v njegov objem, a njen ponos, vzvišenost ji to preprečujeta. Emma čaka, se grize, zakaj je Leon tako počasen in vso svojo nejevoljo prenaša na Charlesa, ki pa ne ve s čim si je to zaslužil.

Tako je vznemirjena, da se tolaži z nakupovanjem dragih reči pri gospodu Lheureuxu, ki je nadvse ustrežljiv in potrpežljiv, ko čaka na denar.

A spet se situacija obrne, kjer se pokaže Emmina neuravnovešenost in večno iskanje sreče.

Nenadoma spozna, da pa Leon mogoče le ne obožuje nje, pač pa katero drugo, nemudoma postane ustrežljiva gospodinja. Bertho vzame iz reje, skrbi zanjo, pripravlja možu najboljše obroke, je pozorna do njega, hodi ponižno v cerkev...

Tukaj vidim, kako se Emma spreminja. Nikakor ne more najti zadovoljstva, zato preizkusi vse metode, spremeni svojo zunanost, obnašanje, a še vedno ni srečana. Kljub temu, da se dela spokojno je globoko v sebi močno žalostna, zatrte so njene sanje.

Tukaj vidimo dve skrajnosti: Emmo, ki je navidez tako srečna in jo obožujejo in oponašajo vse meščanke, na drugi strani pa njeno globoko žalost, navdano s pohlepom, močnimi čustvi in strastmi, besom in jezo. Tako zelo hrepeni po Leonu, hkrati je jezna na Charlesa, ker Charles ne opazi, da z njim ni srečna in prav to je zanjo globoka žalitev.

Ko je Leon opazil, kako srečna družina so, kako ljubeče Emma skrbi za moža in otroka, obupa. Ni jezen nanjo, nasprotno. Njena čistost jo povzdigne visoko, citat: »v njegovih očeh se je osvobodila telesnosti, in v srcu se mu je dvigovala višje in višje, dokler ni izginila v siju veličastnega poveličanja.«

Leon ima sobo nasproti Emmine sobe, ves čas ji želi povedati njegova čustva, a se boji. Ko jo zagleda ga prevzame silna strast, da bi jo objel, po drugi strani pa, kot da bi imela Emma usodno moč, se je prične bati. Leon sklene, da bo odšel študirati v Pariz, da jo pozabi. Po Leonovem bolečem odhodu, Emma trpi bolj kot kdaj koli prej. Tolaži se z njenimi muhami. Kupuje drage stvari pri Lheureuxu, vsako delo, ki ga začne, ne dokonča, kmalu pa tudi zboli, a se ne pusti pregledati Charlesu.

Med njeno največjo žalostjo spozna, Radolphha, ki je mlad, lep, poln hrepenenja po avanturah. Emma se mu močno prikupi, z njeno prefinjenostjo, nedosegljivostjo in vzvišenostjo. Sklene, da jo bo dobil, pa naj stane kakor hoče.

Tako se na kmetijskem shodu močno zblížata. Bolj se Emma dela nedotaknjeno, bolj je zanima za Rodolpha. Emmo očara z njegovim šarmom, ko govori, da si želi pravo žensko, strastno, ljubečo, tako kot je ona...

V tem prizoru se mi zdi posebej zanimivo, kako se prepleta županov govor ter Rodolphov in Emmin pogovor.

Ko Emma popusti pod Charlesovim pritiskom, da je dobro za njeno zdravje, če bi hodila jahat, se začne strastna avantura z Radolphom.

Charles je zelo zaposlen s študiranjem literature, ki ga bo povzdignila med slavne zdravnike. Emma začne obžalovati svojo zvezo z Radolphom in se sprašuje, zakaj nikoli ni ljubila moža? Nadvse se trudi pomagati, ko mož operira kepasto nogo, in je zelo ponosna nanj, da bo slaven. Končno ima upanje, da bo nekaj iz njenega skromnega moža. A v hipu, ko izve, da operacija ni uspela, da bi bolnik skoraj umrl, je osramočena. Jezna je, da ima tako nesposobnega moža, da je osramočena skupaj z njim, zato se zopet zateče k Rodolphu.

Radolphe ter Emma vsak dan skupaj jahata, izpovedujeta čustva... Kmalu jima jahanje postane premalo, zato hodi Radolph na vrt Bovaryevih, kjer uživata svoje naslade. Emma zjutraj vstaja in po megli, vetru, poljih, hodi do Radolphove kmetije...

Charles pa kot, da ne opazi, ali pa noče. Tukaj se Emma oklepe svoje avanture, postane obsedena z Radolphom, vse kar je doma se ji zdi odveč, celo hčerka. Rodolpha počasi začnejo motiti njene muhe. Postane obsedena z njim, zahteva od njega ljubezenske izreke, mu prinaša darila, slike... Rodolphe ljubi svobodo, čeprav se mu Emma zdi drugačna od prejšnjih ljubic, celo prizna si, da jo ima rad, začne omahovati nad njunim ljubimkanjem...

Emmi se dobesedno utrga, kupuje drage stvari in se pripravlja na pobeg z Radolphom.

Charles v tem času močno dela in je vesel, da je Emma boljše.

Na noč, odhoda, Emma dobi pismo. Rodolphe odide, ker noče motiti njene zakonske zveze, ker ji nima ničesar ponuditi...

Prva reakcija Emme je, poizkus samomora. Emma stoji na okenski polici, a kot da jo kliče dolžnost(Charles), se vda in odide k mizi k večerji.

A Emma je krhka, dobi napad in kasneje možgansko vnetje, blede se ji, Charles skrbi zanjo. Emmo odhod Rodolpha tako potre, ker je bil to edini izhod v sili, sedaj bo morala celo življenje sedeti ob dolgočasnem možu.

Emmi se bolezen ponovi, še huje, a Charles bdi nad njo in je ne zapusti. Poleg vsega pa se pokažejo dolgovi še iz preteklosti. Gospod Lheureux zahteva denar za vse stroške, ki jih je naredila Emma, lekarnar zahteva denar za zdravila, Emma pa je še vedno slabo. Charles v silni stiski nazadnje podpiše menico, ki naj bi jo plačal v šestih mesecih in si izposodi še tisoč frankov.

Charlesa denarne tegobe vse bolj najedajo, a vendarle Emma napreduje in to mu je upanje. Nekega popoldneva si Emma zaželi obhajila in takrat kot da jo prešini, vsa njena bolezen izgine.

Emma zopet postaja prava Emma, ki zahaja redno k maši in skrbi za Charlesa. Prijazna je bolj kot kdaj koli prej.

Charles pelje Emmo v gledališče, ki zanjo zopet predstavlja paradiž, eleganco in se ga močno veseli. Ko sta v gledališču, se Emmo zopet pokaže novo upanje. Pokloni se ji Leon, ki jo povabi na ponovitev predstave...

Emma v tem poglavju doživi novo upanje, ko se preseli. Prevzame jo strast in ljubezen do Radolpha in ji na glavo nakoplje dolgove in skrbi. Prav ta ljubezen jo psihično uniči.

A ko se ji stanje izboljša je tukaj novo upanje, Leon. Emma čuti, da je vredno spet zaradi nečesa živeti, nekaj kar jo bo razveselilo in uresničilo njene sanje.

Mislim, da je to poglavje polno pretiranih dogodkov. Na eni strani izjemen užitek ob varanju, na drugi strani osramočenje Charlesa, zaradi operacije, Emma, ki zaradi razočaranja zboli in nazadnje Leon.

Pisatelj nas znova in znova preseneča, ko že misliš, da je konec zgodbe, te presune nekaj novega. Čustva so močno opisana in naredijo globok vtis.

Konec pa nas lepo poveže v tretji del knjige.

3. del

Kljub temu, da je Leon priden študent, ki zavzeto študira, še vedno misli na Emmo. S časoma ta čustva obledijo, a ko znova vidi Emmo, se prebudi njegovo poželenje bolj kot kdaj koli prej.

Prebudijo pa se tudi Emmina čustva. Zopet se začnejo njena sanjarjenja in misel na boljšo prihodnost.

Ker se Emmi stanje izboljšuje, se Charles veseli in ji dovoli skoraj vse.

Emma in Leon se zopet najdeta. Priznata si zamolčano ljubezen in začne se skrita ljubezenska avantura.

Sprva se Emma odloči, da ga zavrne, a ko mu izroči pismo z zavrnitvijo, jo prepriča šele Leonova trditev, da v Parizu »to« počnejo vsi.

Ker Emma hoče biti kot Parižanke sprejme Leonovo pobudo, hoče se počutiti kot gospa.

V opisu, kako se Emma ter Leon zbližata, se mi zdi zanimivo, kako je Flauberte opisal, kaj sta počela. Citat: Sredi, dneva ko se je sonce najmočnejše upirala v stare posrebrene laterne, se je nekje med polji izpod rumenih platnenih zavesic prikazala gola roka in odvrгла koščke raztrganega papirja, ki so se razkropili v vetru ter se nekoliko dalje kakor beli metulji spustili na cvetoče polje rdeče detelje.« Metafora, ki jo uporabil Flauberte se mi zdi izjemna. Kot da bi hotel pokazati njun užitek skozi bele koščke poželenja-užitka, ki so zasejali vročo ljubezen (rdeče detelje).

Po dolgem prepričevanju Emma končno prepriča Charlesa, da ji plača ure klavirja v Rounu pri gospodični Lempereur.

Charles plačuje ure klavirja, a Emma vsak četrtek odide v Rouen, kjer imata z Leonom najeto sobo. Ves trdo pridelan Charlesov denar zapravi za ljubimkanjem v lepi, topli, romantični sobi.

Leon je nor nanjo, obseden, pušča prijatelje, službo, a počasi ga Emma tudi zatira. Emma mu nosi draga darila, ravno tako kot pri Radolphu. Hodi ga čakati pred službo in mu očita, da je nima dovolj rad.

Za dom Emmi postane vseeno. Kar naprej nakupuje, sanja, odganja malo Bertho in zato Charles misli, da je zopet zbolela.

Nekoč se Emma zadrži v mestu, Charles se ustraši in jo prične iskati. Preišče cel Rouen in nazadnje, ko hodi k učiteljici klavirja, sreča Emmo na ulici, ki se izgovarja, da je ostala pri učiteljici, saj je zbolela. Charles pa ji kar verjame.

Od sedaj naprej je bilo vse skupaj vse samo laž. Emma naredi iz ene lažni dve novi laži.

Vse se vrti v krogu. Kar dobro ji uspeva, dokler...

Gospod Lheureux ne zahteva svojih menic. Lheureux zahteva osem tisoč frankov ali pa bodo rubili hiši, tako bi tudi Charles izvedel za vse dolgove. Cenilci že ocenijo hišo, Charles pa še vedno ne ve ničesar.

Emma iz samega obupa začne prodajati svoje stvari. Obupana se odpravi v Rouen, kjer od Leona zahteva, naj ji najde denar. Leon obljubi, da ga najde, a vse skupaj je le laž.

Na glavnem trgu so že prodajali pohištvo Bovaryevih.

Zadnja Emmina možnost je notar Guillamuna. Guillamuna poniža Emmo, ki se mu upre še s kančkom ponosa, ki ga še ima. Guillamun namreč zahteva drugačno plačilo za izposojen denar, kot pa je naknadna vrnitev denarja, zahteva tudi intimnejše usluge.

Emma oddrvi od njega. Življenje se ji podira. Dolgovi jo preganjajo, ljubezenska avantura gre po gobe in je lahko razkrinkana... Pomisli tudi na ubogega Charlesa, kako naj mu razloži, da to niso več njune stvari, da jih je napravila... Lažna podoba Emme se »podira«.

Ni več druge možnosti, še enkrat se poniža in poišče Rodopha na njegovem posestvu.

Rodolphe sprva misli, da je Emma prišla zaradi ljubezni, a ko sprevidi, da ga potrebuje le

zaradi denarja, jo postavi na isto mesto kot vse svoje bivše ljubice, ki so hlastale po njegovem bogastvu.

Emma pa, kot da bi prodajala sama sebe, prosi za denar. Rodolphe nima denarja.

Emma izgublja nadzor, pogubljena je. Pohiti do lekarne gospoda Homaisa, kjer prosi Justina, Homaisovega pomočnika, naj ji da ključ od laboratorija. Justin, ki je kljub svoji mladosti že dolgo zaljubljen vanjo, se vda in Emma dobi ključ.

Kljub Justinovem branjenju Emma pogoltne celo pest arzenika. Hipoma ko pogoltne arzenik, jo napolni mir in spokojnost, naglo odide.

Sprva se Emma počuti dobro, nato pa jo začnejo napadati krči, bruha tudi kri.

Charles je obupan, ne ve kaj naj stori. Emma ga boža in se mu opravičuje, globoko v sebi se poslavlja in kesa. Naroči naj ji pripeljejo njeno punčko.

Z Emmo je konec. Po dolgih mukah izdihne. Charles ji priredi velik pogreb, z njenimi najljubšimi stvarmi.

Charlesa pretrese smrt, postane otopel za vse stvari okoli njega.

Charles po pogrebu vzame Bertho nazaj, a njena veselost ga žalosti.

Kmalu pa se začnejo tudi denarne težave, saj Lheureux prepriča Charlesa, da si zopet nakoplje visokih menic, saj noče prodati niti ene Emmine stvari.

Charles najde pismo Rodolpha, a pismo Emmo le še bolj povzdigne. Charles jo povzdigne, saj misli, da so jo vsi moški oboževali. Njen vpliv ga doseže še iz groba, oblači se po njenem okusu, podpisuje menice in čedalje bolj zabrede še v globlje dolgove.

Tako proda vse, a nedotaknjena ostane Emmina soba.

Če je bila Emma prej obsedena z njenimi ljubimci, je Charles sedaj obseden z njo še trikrat bolj.

Lekarnar in vsi prijatelji ga zapuščajo, saj Charles nima ničesar več.

Homais si želi postati častni meščan, želi biti pomemben, zato Charles kmalu ni več dovolj pomemben zanj.

Charles odpusti Rodolphu.

Ko se sprehaja s hčerko, nenadoma umre. Bertho pošljejo k gospe Bovary, ki umre čez pol leta. Nato jo pošljejo k očetu Roualtu, ki ohromi in jo da v srbi neki stari teti. Gospodična Bovary je revna in hodi v predilnico delat, da zasluži za kruh.

Od premoženja Bovaryevih je ostalo le okoli dvajset frankov, ostalo so prodali in zamenjali za menice.

Homais je končno prejel naslov častnega meščana.

MOJE MNENJE O KNJIGI:

Knjiga mi je dala razmišljati. Ljudje hrepenimo po bogastvu, vsak dan hočemo več, a nazadnje nas to pogubi. Tako kot Emma. Emma je bila preprosto dekle, kmečko, sanjavo... Ko se ji je uspelo dvigniti na mesto zdravnikove žene je hotela več. Ko je dobila prvega ljubimca je hotela se več od njega. Ko je že imela polno omaro oblek, je kupovala nove in nove... Svojo srečo je iskala v materializmu, popolnosti, sanjah, hkrati pa nas vse prevara z lažmi.

Na koncu knjige sem se spraševala, kdo je bil kriv? Charles, ki ni imel časa? Emma, ki je zapravljala in imela ljubimce? Oba? Njuni starši?

Zgodba me spominja na sodobne družine, ko valimo krivdo na druge za našo nesrečo. Emma je vse prevalila na Charlesa, da je on kriv za njeno nesrečo. Zakaj ni zvalila na očeta, saj jo je on poročil? Po drugi strani pa je spet nastradal otrok, mala Bertha. Zgodba bi se lahko končala srečno, če ne bi Emma hrepenela po več, a na koncu ni nikomur ostalo nič.

Knjiga mi je bil zelo všeč, mislim, da spominja na današnjo družbo. Vsi se skrivamo za maskami družbe, prijateljev, delamo se srečne, a v resnici ne pokažemo naših pravih obrazov. Smo tako kot Emma in nazadnje nas to pokoplje, ne vzdržimo več. Izčrpamo vse naše vire tako imenovane sreče, nato smo prazni in ne vemo poti naprej.

Presenečena sem bila tudi na Flaubertovim umetniškem stilu. Mislim, da je zelo prefinjen, eleganten. Opiše dogodek, brez da bi uporabil besedo, ki zaznamuje ta dogodek.

Prepričana sem, da bom po knjigi Gospa Bovary še kdaj segla. Ni lahkotno branje, a da nam misliti, kam pelje zlaganost ter pohlepnost.